

Лесь та Жук

Наталя Забіла

Вранці Лесик із воріт
вийшов з свого двору.
Жук біжить за ним услід,
хвіст піднявши вгору.
В небі крутиться сніжок,
і летять сніжинки
на ставок, на бережок,
на стрімку стежинку.
Лесь біжить до саночок
та зручніш сідає.
Жук без зайвих балачок
теж в санки стрибає.
Що ж, примощуйся, сиди,
якщо ти хоробрий!
Та гляди – не упади
і тримайся добре!
Відштовхнувся і помчав
вниз під гірку Лесик...
З переляку заскавчав
бідолашний песик.
Сани вирвались з-під ніг...
– О, рятуйте! Гину!!! –
І сторчма летить у сніг
Жук у ту ж хвилину.
На садочки, на двори
пада сніг лапатий.
Все спускаються з гори
хлопчики й дівчата.
А Жучок на дітвору
й глянути не сміє.
– Хто таку придумав гру –
я не розумію!
І ніякого добра
з неї я не бачу...
Може, це й хороша гра,
тільки не собача!